

"כיבוש" דירת המגורים בידי אשת החייב הרהורים על "הלכת כובשי"

עו"ד ליאור מזור

לכונס נכסים לפרק השיתוף בדירת המגורים, תימכר הדירה כשהיא פנויה, תוך שהיא דוחה את טענות הגב' כובשי לעניין זכויותיה מתוקף הוראת סעיף 33 לחוק הגנת הדייר) הגישה הגב' כובשי בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון.

שתי שאלות עיקריות ניצבו בפני ביהמ"ש העליון -

האחת - האם מוקנית לכונס נכסים, שנתמנה על נכסיו של חייב מתוקף חוק ההוצאה לפועל, הסמכות לתבוע פירוק שיתוף במקרקעין שבבעלותו של אותו חייב?

השנייה - האם במקרה שבו תובע כונס נכסים על נכסיו של חייב פירוק שיתוף במקרקעין של החייב, שהינם דירה בבעלות משותפת של בני זוג, המשמשת להם למגורים, בדרך של מכירה, יחול סעיף 40 לחוק המקרקעין, לרבות הוראת סעיף 40א (ב) השוללת את תחולתו של סעיף 33 לחוק הגנת הדייר, באופן שיאפשר מכירה של דירת המגורים כפנויה?

סעיף 40 קובע כהאי לישנא:

"(א) החליט ביהמ"ש לפי סעיף 40, על פירוק השיתוף במקרקעין משותפים שהם דירה של בני זוג המשמשת להם למגורים, בדרך של מכירה, לא יורה על ביצועה והמכירה תעוכב, כל עוד לא נוכח ביהמ"ש כי לילדי בני הזוג הקטינים ולבן הזוג המחזיק בהם, יחדיו, נמצא הסדר מגורים אחר המתאים לצרכיהם, לרבות הסדר ביניים למגורים זמניים המתאים לצרכיהם, לתקופה שיקבע.

(ב) הוראות סעיף 33 לחוק הגנת הדייר [נוסח משולב], התשל"ב-1972, לא יחולו לגבי מי שהיה שותף בדירה שביהמ"ש החליט על פירוק השיתוף בה, כאמור בסעיף קטן (א)".

דומה כי הדיון בשאלה הראשונה, שנענתה בסופו של יום בחיוב על ידי ביהמ"ש העליון, מעניין וטעון פחות מזה נשוא השאלה השנייה, ולפיכך נתמקד להלן בשאלה זו.

הפסיקה שקדמה ל"הלכת כובשי"

עיון בפסיקה שקדמה להלכת כובשי מעלה, כי הדעה הרווחת נטתה בבירור לכיוון החלת סעיף 40א (ב) במקרה של פירוק שיתוף בדירת מגורים על פי תביעה של כונס נכסים.

כך היו פני הדברים בפרשות **חכמון ובר-און**², בהן קבע ביהמ"ש המחוזי בתל-אביב, בשבתו כערכאת ערעור, כי יש להחיל את סעיף 40א(ב) לחוק על פירוק שיתוף בדירת מגורים לפי תביעה של כונס נכסים, באופן שיאפשר את מכירתה כשהיא פנויה, תוך שהוא מוצא לעניין זה כי החלת הסעיף עולה בקנה אחד עם לשון סעיף 40 לחוק המקרקעין ותכליתו.

למסקנה דומה הגיעו אף שלושת שופטי ביהמ"ש המחוזי בחיפה בפרשת **עטיה**³ וכן ביהמ"ש בפרשת **קובה**⁴, תוך שהוא חוזר וקובע כי החלת סעיף 40א (ב) עולה בקנה אחד עם תכליתו האובייקטיבית והסובייקטיבית של סעיף זה. ביהמ"ש הוסיף וציין שם, כי החלת סעיף 40א (ב) לחוק המקרקעין בנסיבות עולה אף בקנה אחד עם המגמה הרווחת, זה למעלה מעשור, בפסיקת בתי המשפט לצמצום תחולת הוראת סעיף 33 לחוק הגנת הדייר, מגמה שמצאה ביטוי ברור בפסיקת ביהמ"ש העליון בעניין **פרמינגר**⁵.

כאמור, בפסק דין **כובשי**, שניתן ביום 10.10.10, הפך ביהמ"ש העליון את הקערה על פיה וקבע, כי אין מקום להחיל את הוראת סעיף 40א לחוק.

מעלה מחדשיים חלפו מאז ניתן פסק הדין של ביהמ"ש העליון בפרשת **כובשי**, אך נראה כי השיח המשפטי בעקבות פסק דין זה מצוי אך בראשיתו, וכי רבות עוד ייכתב עד להשגת הסדר הולם ואיתור האיזון הראוי ביישום ההלכה העולה הימנו.

בפסק דין **כובשי** נשללה, בדעת רוב (כב' השופטים עדנה ארבל וחנן מלצר, כנגד דעת המיעוט של כב' השופט סלים ג'ובראן), תחולת סעיף 40א לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 על פירוק שיתוף בדירת מגורים, שהזכויות בה רשומות על שםם של בני זוג. זאת לבקשת כונס נכסים שנתמנה על הזכויות בנכס של אחד מבני הזוג לצורך פירעון חובותיו לנושיו. **ברשימה זו אסקור בקצרה הלכה חשובה זו, ואתיחס למספר לא מבוטל של קשיים העולים ממנה ומיישומה הצפוי.**

עיקרי פסק הדין וההלכה

בעלה של הגב' כובשי (שמטעמה הגושה בקשת רשות הערעור נשוא פסק הדין), צבר חובות בהיקף של כ- 1.2 מיליון ש"ח ל-3 נושים, במסגרת תיק הוצאה לפועל שנוהל כנגד הבעל החייב, נתמנה עו"ד שורץ ככונס נכסים על נכסיו, והוקנתה לו הסמכות לפעול למימוש זכויותיו של הבעל בדירת מגורים אותה הוא חולק עם אשתו, ושהזכויות בה רשומות בחלקים שווים על שםם של בני הזוג. כונס הנכסים עתר לבית משפט השלום בתביעה לפירוק השיתוף בדירת המגורים, לפי סעיף 40א לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969, ומכירתה כפנויה לצורך פירעון חובות הבעל. הגב' כובשי טענה מנגד, כי אין לאפשר את פירוק השיתוף, הגם שעתיד היה להניב לה, בהיותה בעלים רשום של מחצית הזכויות בנכס, מחצית מתמורת המכירה. לחילופין, טענה הגב' כובשי, כי אם בכל זאת יימצא כי יש למכור את הדירה, יש לאפשר לה להוסיף ולהתגורר בדירה כדיירת מוגנת, ולמוכרה כתפוסה, מתוקף הוראת סעיף 33 לחוק הגנת הדייר (נוסח חדש), תשל"ב-1972.

להשלמת התמונה יצויין עוד, כי מומחה שנתמנה לשום את הדירה מצא כי שוויה כפנויה הוא בסך של 485 - 560 אלף דולרים, בעוד ששוויה באם תימכר כתפוסה, מסתכם ב- 145 - 165 אלף דולרים בלבד.

למותר לציין, כי בנסיבות אלה, ולמעשה - גם במקרים אחרים, יש לשאלה **אם תחול הוראת סעיף 40א לחוק, אם לאו, השלכות כלכליות כבדות ביותר לדידם של נושי החייב כמו גם לדידם של החייב ורעייתו.**

לאחר פסיקות סותרות שניתנו בעניין בבית משפט השלום (שמצא כי קיימת סמכות לכונס הנכסים לפרק השיתוף בדירה, אך זו תימכר כתפוסה תוך שתינתן לגב' כובשי הזכות להוסיף ולהתגורר בה כדיירת מוגנת), ובערעור שהוגש מטעם כונס הנכסים לביהמ"ש המחוזי (שהפך, בהסכמה של 3 שופטים, את פסיקת בית משפט השלום לעניין זה, וקבע כי לצד הסמכות המוקנית

עיקרי "הלכת כובשי"

ביהמ"ש מקדיש פרק נרחב לבחינה פרשנית של סעיף 40א (ב) לחוק המקרקעין. תחילה, מגיע ביהמ"ש למסקנה לפיה לאור לשון הסעיף, אפשריות שתי הפרשנויות המוצעות בהתייחס אליו, הן זו המאפשרת את החלת הסעיף במקרה של פירוק שיתוף בדירת המגורים על ידי כונס נכסים והן זו השוללת את תחולת הסעיף. ביהמ"ש מבסס קביעתו זו על כך שהסעיף נמנע, מחד גיסא, להגביל את תחולתו בלשון מפורשת בהתאם לזהות הגורם היוזם את פירוק השיתוף, ומנגד – על העובדה לפיה נזכר בגוף הסעיף "בן הזוג המחזיק" בילדיהם הקטינים של בני הזוג, באופן המרמז לכאורה על מצב של פירוק שיתוף הנובע מפקיעת מערכת היחסים.

מכאן עובר ביהמ"ש לבחינת תכליתו של הסעיף. לצורך בחינת התכלית הסובייקטיבית פונה ביהמ"ש אל דברי ההסבר להצעת החוק ומוצא כי זו מתמקדת ביחסים בין השותפים לבין עצמם, בהסתמך חיכוך ביניהם ומכוונת לסייע לצד החלש ביחסים, לרוב האישה, באופן המונע מן הזוג להתבצר בדירה תוך הפיכתו לדייר מוגן, לשם קבלת זכויות-יתר בחלקו של בן הזוג האחר. עוד קובע ביהמ"ש, כי המחוקק ייחד הסעיף למקרה של פירוק שיתוף בדירת מגורים של בני זוג המבקשים לפרק את קשר הנישואין ולהיפרד מיוזמתם, מבלי שהמחוקק מצא לכלול בגדר כך מקרה שבו פירוק השיתוף מתבקש על ידי צד שלישי, לשם פירעון חוב לנושים.

בהמשכם של דברים בוחן ביהמ"ש את התכליות האובייקטיביות שביסוד הסעיף.

בגדר אלה כולל ביהמ"ש את הצורך לצמצם את תחולת סעיף 33 לחוק הגנת הדייר, הצורך להבטיח לחייב ולמשפחתו הסדר מגורים מניח את הדעת, וכן את החשש מיצירת דיסהרמוניה חקיקתית. זה האחרון חל, לשיטת ביהמ"ש, מקום בו יפורש סעיף 40א לחוק המקרקעין כחל על פירוק שיתוף שנעשה שלא על ידי אחד מבני הזוג, באופן שחייב ובן זוגו שאינו רשום כבעלים של זכויות בכנס יהפכו לפי פרשנות זו לדיירים מוגנים, בעוד שדווקא במקרה שבו הזוג רשום כבעלים של זכויות בעלות וחכירה, ימצא עצמו בן הזוג מוצא מהסדר של סעיף 33 ולא יהיה דייר מוגן, והצורך בביסוס שלטון החוק והגברת אמון הציבור (רציונל המצדד דווקא באימוץ הגישה לפיה סעיף 40א יחול מקום בו מדובר בפירוק שיתוף ביחמת צד חיצוני לבני הזוג).

בשקלול כלל הנתונים, ופרשנות הוראת סעיף 40א(ב) לחוק המקרקעין, בא ביהמ"ש לכלל מסקנה לפיה התכלית החקיקתית של סעיף 40א לחוק המקרקעין הייתה, שזה לא יחול בעת פירוק שיתוף בדירת מגורים על ידי צד חיצוני לבני הזוג, על דרך פירוק כפוי. עיון בפסק הדין מעלה כי משקל מרכזי לכאורה ביסוד המסקנה הנ"ל מייחס ביהמ"ש דווקא להיעדר ההרמוניה החקיקתית שתיווצר מכל פרשנות אחרת.

ניכר בו בביהמ"ש כי הוא מודע היטב לבעייתיות הנובעת מתוצאת פסק דינו, ברם ביהמ"ש סבור, כי התיקון לפגם זה צריך שיבוא בנסיבות מכיוונו של המחוקק, ולא באמצעות חקיקה שיפוטית.

קשיים שמעורת ההלכה

עיון חוזר בפסק הדין, מעלה שורה של קשיים בלתי מבוטלים ובכללם – בעייתיות קשה במבחן התוצאה: אין דרך אחרת לומר זאת – השורה התחתונה של פסק הדין בענין כובשי, זו השוללת את תחולתו של סעיף 40א לחוק מקום בו מבוצע פירוק שיתוף בדירת מגורים לפי תביעה של כונס נכסים, הינה קשה מאוד לעיכול. למעשה, מאפשר ביהמ"ש לרעייתו של החייב, שלו היה מפורק השיתוף תוך

מכירת דירת המגורים כפנויה, צפויה הייתה ליהנות מתמורה נאה בהחלט של כ-280 אלף דולר, להוסיף ולהתגורר כדירת מוגנת בדירת המגורים ובכך פוגע הוא באורח דרמטי ביכולתם של נושי החייב לפעול למכירת הדירה ולקבלת התמורה האמיתית אותה עשויה הייתה מכירה של הדירה כפנויה להניב, וממילא פוגע הוא אף בזכותם הקניינית של אותם נושים כבעלי חוב של החייב. ניכר כי ביהמ"ש חש חוסר נוחות נוכח התוצאה הסופית אליה הגיע ושאותה הוא מגדיר כפתרון שאינו אופטימאלי, אלא שלטעמו אין מדובר בתוצאה שניתן לתקן בחקיקה שיפוטית. ביהמ"ש מוצא בנסיבות אלה, ולנוכח המבוכה בה הוא שרוי, להמליץ כי את המושכות לצורך תיקון הפגום ייטול המחוקק עצמו, שייך את כבדת הדרך החסרה.

האיזון בין הצורך בהרמוניה חקיקתית לבין התוצאה המהותית של פסק הדין: ביהמ"ש סומך הכרעתו, על רציונל התופס מקום מרכזי ונכבד במניין שיקוליו – הוא הרציונל של "הגשמת ההרמוניה החקיקתית". לטעמו של ביהמ"ש, כל פרשנות שתאפשר את החלת סעיף 40א לחוק המקרקעין, מקום שבו מדובר בפירוק שיתוף בין בני זוג אותו יזם כונס נכסים, וממילא את מכירת דירת המגורים כפנויה, עתיד ליצור דיסוננס במערך החוקים הנוגעים להגנת הדייר. מצבם של בני זוג בעלי זכויות בעלות רשומות בדירת מגורים לגביהם יוחל בנסיבות סעיף 40א לחוק המקרקעין, יתפוך, כאמור, גרוע מזה של בני זוג שאינם בעלי זכויות רשומות או שותפים עסקיים אחרים של חייב, שיהנו בנסיבות דומות מהגנת חוק הגנת הדייר.

לטעמי, למרות שקיים לכאורה קושי הנועץ בשילוב של התוצאה הנובעת מהחלת סעיף 40א, ספק רב באם קושי זה מצדיק את התוצאה אליה הגיע ביהמ"ש בסופו של יום, תוך יצירת עיוות של ממש במסגרתו רעיית החייב מוסיפה להתגורר בצוותא עם החייב בבית מידות רב ערך, בה בעת שנושיו של החייב יוצאים וידיהם על ראשם, זאת חלף הפתרון המתבקש, למצער בנסיבות פסק הדין, של פירוק השיתוף באופן שאף בו היה כדי להבטיח לרעיית החייב תקבול נאה שדי היה בו כדי להבטיח את זכויותיה.

בכל הכבוד לקושי הדינוני, הנובע מדיסהרמוניה כזו או אחרת במערך החוקים, אני מתקשה לראות, כיצד שיקול זה יכול להביא לתוצאה מהותית המקפחת קשות את נושי החייב, ושיש בה משום פגיעה של ממש ברציונל של ביסוס שלטון החוק והגברת אמון הציבור.

התייתרות הדין בנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה: קושי נוסף קשור גם בעובדה לפיה, לכאורה, הכרעה זו מייצרת לחלוטין את הדין והבחינה בנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. אם אמנם נמצא, כקביעה גורפת, כי הוראת סעיף 40א לחוק המקרקעין לא תחול מקום בו מדובר בפירוק שיתוף בדירת מגורים אותו יזם כונס נכסים ולא אחד מבני הזוג, הרי שאין עוד, לכאורה, כל סיבה להוסיף ולדון בשאלת היקף החבות (של בן הזוג החייב), ובשאלת שוויה של דירת המגורים, למצער לא ככל שהדברים אמורים בשאלת המכירה כתפוסה או פנויה. התוצאות העלולות להיגזר מכך עלולות אף הן כדי אבסורד של ממש (ובכללן מתן האפשרות לרעיית חייב החב מלווים לנושיו, להוסיף ולהתגורר בדירת פאר שמחצית שוויה יכולה הייתה לאפשר לה פתרון מגורים ראוי ולמעלה מכך, ומנגד, המחצית המגיעת לחייב יכולה הייתה לאפשר את פירעון חובו).

יצירת המשך השקה עתידית בין החייב לנושים: לא מן הנמנע אף, כי הפתרון אליו הגיע ביהמ"ש יוליך לתוצאה בעייתית נוספת – מי שירכוש בסופו של דבר את הזכויות בדירה כתפוסה, תוך שבן הזוג שאינו חייב מוסיף להתגורר בה כדייר מוגן, יהיה לא אחר מהנושים עצמם (או מי מביניהם). הח"מ בדעה, כי פתרון אפשרי זה המגדיל את החיכוך בין הנושים מחד לחייב וסביבתו מאידך,

רחוק מלהיות רצוי בנסיבות.

היעדר התייחסות להבחנה בין כונס נכסים ונאמן בפש"ר: קושי נוסף, העולה מפסק הדין, נעוץ בהיעדר התייחסותו של ביהמ"ש לכל הקשור להבחנה שבין פירוק שיתוף בדירת מגורים ביוזמת כונס נכסים לבין זה שהינו ביוזמת נאמן בפשיטת רגל על נכסי חייב. בעוד שסמכותו של כונס נכסים הממונה על ידי ראש ההוצאה לפועל לפעול לפירוק שיתוף בדירת המגורים נעוצה בהוראת סעיף 54 לחוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז-1967 שם נקבע בס"ק א' כי: "כונס הנכסים ייקח לרשותו את הנכס שנתמנה לו, ינהלו, ימכרו, יממשו ויעשה בו כפי שיוורה ראש ההוצאה לפועל; וידו של כונס הנכסים בכל אלה כיד החייב" הרי שלשון סעיף 42 לפקודת פשיטת הרגל, התש"ם-1980, ממנו קמה סמכותו של הנאמן בפשיטת רגל, מרחיבה בהרבה בהגדרתה, תוך שהיא קובעת כי משהוכרז אדם פושט רגל "יהיו נכסי פושט הרגל ניתנים לחלוקה בין נושיו ויוקנו לנאמן".

עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי אלה מצאו ליתן היתר לנאמנים בפשיטת רגל לפעול לפירוק שיתוף בדירות מגורים של חייבים, כעניין שבשגרה (ר' בין היתר את פסק הדין בעניין **שולמית עמית**, פסק הדין בעניין **דרייפוס** ופסק הדין בעניין **מזל חסון**).

יודגש לעניין זה, כי קיים שוני מהותי בכל הקשור למינוי כונס נכסים בהוצאה לפועל, המתמנה לפעול, ככלל, בהתייחס לכנס מוגדר וספציפי השייך לחייב, למול תחולת מינויו של הנאמן בפש"ר, שמינויו מתפרס, כאמור, על כלל נכסיו של החייב, ושלמעשה מגלם את אישיותו המשפטית של החייב במקרים רבים.

בהתאם לכך, הפרשנות הניתנת בפועל על ידי הערכאות השונות להיקף הסמכויות המוקנות לנאמן בפש"ר ולכונס נכסים, שונה בתכלית, ורואה בנאמן, בשונה מכונס נכסים בהוצאה לפועל, כמגלם במקרים רבים, את ישותו המשפטית של החייב עצמו.

כך, לשם המחשה, בעוד שיכלל אין כונס נכסים רשאי לחתום בשמו של חייב על בקשה לפטור ממס שבח לפי סעיף 49 לחוק מיסוי מקרקעין, אלא אם קיבל הסמכה מפורשת לעניין זה מראש ההוצאה לפועל, הרי שסמכות זו מוקנית, לנאמן בפש"ר¹⁰.

כך, רשאי ויכול נאמן בפש"ר לטעון טענות המוקנות לחייב בלבד במערכות יחסים בינו לבין אחרים, כגון לעניין תוקפו של הסכם גירושי או גט, טענות שבר כי כונס נכסים בהוצאה לפועל אינו מוסמך להעלותן כלל ועיקר.

מן המתואר לעיל עולה, כי ישנו יסוד, ולו לכאורה, לטענה שלפיה יש מקום להבחנה, בכל הקשור להחלת סעיף 44 לחוק, בין כונס נכסים (בו עסק פסק הדין בהרחבה) לבין נאמן בפש"ר, ולמצער, מבלי לקבוע מסמרות לעניין זה, כי היה מקום לייחד דיון, ולו בשולי פסק הדין, לשאלה זו, ולהיקף תחולתה של השלילה של תחולת סעיף 44 לחוק המקרקעין, כפי שיצאה מלפניו של ביהמ"ש, לדידו של נאמן בפש"ר. למצער, דומה כי היה מקום להתיר שאלה זו, באופן ברור ומפורש בצריך עיון, חלף הותרתה ללא כל התייחסות ובחוסר בהירות לעניין תחולתה של ההלכה על נאמן בפש"ר.

סוף דבר

בשלב זה, קהילת הנושים המוסדיים ומייצגיהם, עודנה לומדת את פסק הדין, קביעותיו והיקף השלכותיו, וממתינה לבחינתם בערכאות הנמוכות יותר, עת יבואו ליישם במחלוקת המתבררת בפניהם. בשים לב לקשיים המרובים העולים מפסק הדין, כמו גם ההסדר כפי שנוצר לעת עתה והמשמעות העולות הימנו לדידם של הנושים, נראה כי המילה האחרונה בסוגיה סבוכה זו רחוקה מלהיאמר, ואך צפוי כי נושא זה ישוב ויועלה לדיון, בין אם פעם נוספת, בפני ביהמ"ש העליון, ובין במסגרת בית המחוקקים.

1 רע"א 8233/08 **כובשי נ' עו"ד שוורץ**, תק-על 2010(4), 301, 302 (2010).
 2 ע"א (מחוזי ת"א) 2388/05 **הכמון אינס ע"א 2388/05 נ' עו"ד סלפוי שמואל ע"א 2388/05**, תק-מח 2007(3), 11078 (2007).
 3 ע"א (מחוזי חיפה) 4072/07 **מזל עטיה נ' כונס הנכסים עו"ד חנא**, תק-מח 2008(1), 9115 (2008).
 4 ת"א (שלום חיפה) 4205/05 **עו"ד הרצוג נ' קובה** (לא פורסם, 31.3.09).
 5 ע"א 3295/94 **פרמינגר נ' מור**, פ"ד נ(5) 111.
 6 דברי ההסדר להצעת חוק המקרקעין (תיקון מס' 16) (דירת מגורים), התשנ"ד-1994.
 7 פשר (ת"א) 2364-06 **עו"ד מור נרדיה נ' שולמית עמית** (לא פורסם) (10.5.10).
 8 ע"א (מחוזי חיפה) 2799/06 **נפתלי נשר, עו"ד (הנאמן) נ' כונס הנכסים הרשמי - מחוז חיפה**, תק-מח 2008(1), 15463 (2008).
 9 ע"א (מחוזי ת"א) 3311/07 **עו"ד שפיר נ' מזל חסון**, תק-מח 2009(1), 15749 (2009).
 10 וע (ת"א) 1061/09 **עייזבון המנוח שמחה איתן ז"ל (בפש"ר) נ' מנהל מיסוי מקרקעין תל-אביב** (טרם פורסם) (12.12.10).

מכון עידית
 יעוץ רפואי - חו"ד רפואות

בנהלת ד"ר י. שגיא
 (לשעבר רופא מחוזי בכיר במשרד הבטחון)

בנושאי רשלנות רפואית ונדקי גוף:

- מתן יעוץ רפואי
- מתן חו"ד רפואית. (נבחר המומחה המתאים ביותר למקרה).
- ✳ **חשוב לזכור כי הצלחה של תביעה תלויה בחוות דעת רפואית מתאימה.**

נכויות במשרד הביטחון:

- יעוץ ומתן חו"ד לגבי מחלות ונכויות שנגרמו או הוחמרו במהלך השירות הצבאי והערכת גובה הנכות.

חו"ד רפואיות לאחר תאונות דרכים, עבודה, והערכת הנכויות בתביעות לחברות הביטוח.

חו"ד ברפואה תעסוקתית.

טלפון: 054-4979636 פקס: 077-5405020

כתובת: דרך בר יהודה 195
 בניין לב אופיר ת.ד. 344 נשר
דוא"ל: ldit.med@gmail.com